Magicianul (I)

On Aprilie 17, 2010

Gestionează cu maximum de eficiență așteptările oamenilor, fără să aplici sistematic principiile magiei.

O ambiție grozavă îmi rodea cu adevărat inima, voiam să devin magician. În consecință, îmi făcusem obiceiul ca ori de câte ori mergeam la film cu prietenii, să dispar. Pur și simplu, fără niciun motiv. Totul se întâmpla foarte repede. Într-o clipă eram lângă ei, în cealaltă nu mai eram.

Mergeam în întuneric prin sala de cinema, fără să fiu observat, fără să trezesc suspiciuni, ca și cum toți s-ar fi închis într-un somn adânc, sau ca și cum ar fi fost hipnotizați, neînsuflețiți – într-atât păreau de adânciți în transă. Nimeni nu venea să mă caute, pentru că nimeni nu știa c-am dispărut, pentru că toți mă credeau la locul meu – întotdeauna cel de la margine. Şi mai ales, pentru că toți erau absorbiți de acțiunea filmului. Am învățat să mă ascund în umbră, am învățat să mă folosesc de întuneric, să fiu o ființă... nevăzută.

Nimeni nu-și poate închipui câte eforturi depuneam pentru a deveni „invizibil". Manevrele mele, pașii care-i făceam, prevederile pe care le luam - se potriveau cu un suflet tânăr și arzător. Odată am izbutit chiar s-o zbughesc din cinematograf, să mă întorc acasă, să-mi schimb hainele, să mă reîntorc la sfârșitul filmului, să mă reașez la locul meu. Nimeni n-a observat schimbarea. Lucrurile acestea prea subtile trec de cele mai multe ori neobservate.

O grămadă de lucruri nu le știau prietenii mei. Tot felul de lucruri ciudate, cele mai multe greu de explicat - asta le făcea să fie cu atât mai mult ireale. Dar pentru mine nu erau ireale, căci eu eram creatorul lor.

Leadership: Abilitățile tale din background îți pot asigura un avantaj semnificativ în relația cu o dimensiune a variației ce are o evoluție paralelă cu transformările conceptului de "totalitate"?

Se așternu o clipă de tăcere, în timpul căreia spectatorii priveau cu ochii plini de incertitudine scena învăluită brusc în ceață. Rotocoalele de fum urcau în aer, gri și desăvârșite; totul era liniștit, și cu toate acestea în jur se simțea o mișcare subtilă, tainică, lunecătoare. O minge mică, roșie, se rostogoli răbufnind pe podeaua scenei, sporind astfel misterul și curiozitatea publicului. Era un semn, un avertisment. Ceva urma să se întâmple. Dar totul trebuia să fie diferit de tot ceea ce-și imaginau spectatorii.

Magicianul era acolo, pe scenă, chiar în fața spectatorilor. Dar nimeni nu-l putea vedea. Pentru că atenția tuturor era concentrată asupra mingii, pentru că toți continuau să cerceteze cu privirea un anume punct al scenei. Dar și pentru că era multa ceață, iar în toată această ceață se creaseră cumva mai multe umbre. Şi numai una singură era a magicianului.

Era exact același principiu pe care-l folosise demult în sala de cinema, doar că de data asta atenția publicului era abătută spre un punct voit de el, asociat cu învăluirea în ceață a scenei. Magicianul putea trece dintr-o parte în alta a scenei, miraculos, fără să fie observat, putea să-și schimbe hainele, putea să-și facă repede montajele, putea să-și aplice în voie trucurile - câtă vreme atenția oamenilor le era distrasă.

Totalitatea este ceea ce intră în aria mea de acțiune, o înlănțuire de lucruri cunoscute,

„montate” după regulile unui spectacol complex, având drept conținut elemente de decor, sunete, mirosuri, costume, personaje, efecte speciale, condimentate cu gesturi și jocuri de rol, aranjamente incredibile, care intră în compoziția unică a imaginii de performanță.

Leadership: Ai ajuns la nivelul de 100% performanță încât să te poți considera: „Stăpânul spectacolului”?

Liderul e o persoană uluitoare, care reușește cu o ușurință remarcabilă să se interpună în mintea oamenilor. Puterea lui e atât de vădită în ochii tuturor încât toți îl percep ca un magician. Dar el are această voință refulată de a se impune celor din jur. Iar în privința asta poate fi invidiat.

Oamenii îl privesc cu o expresie de adorație desăvârșită pe cel care, culegând cu privirea toate simțămintele ivite pe chipurile lor, le ghicește toate dorințele și aspirațiile și reușește să le îndeplinească. Dar pentru asta el, liderul, trebuie să acționeze în conformitate cu propriile sale atribuții, și nu trebuie să fie în nici într-un caz incert sau derutant, ca un magician.

Ideal, o organizație de succes trebuie să aibă un lider capabil să înțeleagă oamenii, să gestioneze simultan așteptările lor, să-i ducă în punctul în care întrebarea: *”Este real?”* să le dispară din minte. Este însă greu de imaginat să ajungă cineva la acest nivel dacă nu este în același timp un magician, căci numai un magician este capabil să distingă cel mai bine irealul de real.

Performanța este ceea ce obții după ce se termină spectacolul. Poți să obții aplauze sau critici în funcție de valoarea mărimii efectului de uimire pe care îl generezi.

Leadership: Sporești receptivitatea oamenilor ținând seama de legile de "apariție și dispariție" pe care le propui ca model absolut de urmat?

Oamenii sunt ușor de influențat dacă le este distrasă atenția. În fiecare spectacol de iluzionism spectatorii înțeleg și nu prea înțeleg ce se petrece; ei sunt buimăciți de atmosfera plină de mister creată de magician. De fapt, ceea ce face magicianul este să jongleze cu mai multe sarcini simultane – jocul de scenă, interpretarea replicilor cu multă convingere și calm, etc., pentru a-i constrânge pe spectatori să accepte propria lui realitate.

Dar există o regulă de bază în magie, ca și în leadership: să nu intri niciodată în conflict cu oamenii. Ca lider, sau ca magician, dacă încalci această regulă, vei eșua. De aceea trebuie să faci tot posibilul să iasă cât mai bine spectacolul pe care-l realizezi. Dacă ești un magician sau un lider nepriceput, spectacolul va ieși prost.

Luarea de poziții întemeiate pe puterea de dominare are ca sursă de alimentare legile de apariție și dispariție pe care le propriu ca model absolut de urmat. Dispariția este ceea ce se prelungește prin ceea ce rulează în background. Apariția - ceea ce este văzut și experimentat, sau ceea ce rămâne după ce s-au risipit iluziile și s-au aflat adevărurile.

Concluzie: Leadershipul este un spectacol pe care-l pui la cale singur, pe răspunderea și priceperea ta. Este însă o aparență de magie. Realitatea este că în leadership nu poți să aplici sistematic „principiile magiei” – de a abate atenția oamenilor și de a-i induce în eroare.

Atenția, perspicacitatea oamenilor poate fi diminuată un timp limitat, iar atunci când ei îți „descoperă” trucurile... s-a zis cu leadershipul tău.

Source: https://neculaifantanaru.com/magicianul.html